

Aprīlis 2019

Madonas Romas katoļu draudzes vēstis

KALNĀ

“Tagad jūs esat līdzpilsoņi svētajiem un Dieva saime, kas uzcelta uz apustuļu un praviešu pamata, tās stūrakmens ir Jēzus Kristus. Viņā arī jūs tiek uzcelti par Dieva mājokli Garā.” (sal. Ef 2, 19-20, 21)

EUHARISTIJA – CAUR „PRIEKŠKARU” LĪDZ DEBESĪM

Dārgie Kristū, svētceļotāji ceļā uz Debesīm!

No Dieva Dēla, Jēzus Kristus, mēs esam saņēmuši Euharistijas sakramentu, Viņa mistiskās klātbūtnes zem maizes un vīna zīmēm dāvanu. To celebrējot, visi ticīgie priesteru vadībā izsaka savu pateicību. Iepriekšējā numurā par to runājām, savukārt šoreiz gribu mūs ievest it kā upurdāvanu iekšienē, sevišķi pakavējoties pie vārdiem, kas paredzēti Misālē (lūgšanu grāmatā, ar kuras tekstiem un norādēm tiek celebrēta Euharistija)

starp maizes un vīna upurēšanu. Tur rakstīts: *“Ielejot biķerī vīnu un dažus pilienuš ūdens, priesteris lūdzas: „Lauj, Kungs, lai ar šī ūdens un vīna konsekrāciju mēs varētu nemt dalību Kristus dievišķībā, kurš ir vēlējies pieņemt mūsu cilvēcisko dabu.”*

Pie šiem vārdiem gribu apstāties vairāku iemeslu dēļ. Pirmkārt, tie dažiem ticīgiem varētu būt nezināmi, jo šos vārdus priesteris parasti izsaka klusi. Otrkārt, ir vērts tos zināt, jo tas mūs formē konkrētām ticības patiesībām, atgādina par tām. Treškārt, skaidro, kāpēc lūdzamies tā, ne citādāk (šajā gadījumā – kāpēc priesteris neupurē vienīgi tīru vīnu, bet pielej nedaudz ūdens). Izmēloji tas tiek paskaidrots katehisma 1124. punktā: *“Baznīcas ticība ir pirms kristieša ticība, kurš tiek aicināts to pieņemt. Kad Baznīca svin sakramentus, tā apliecina no apustuļiem saņemto ticību. Te sakņojas senā paruna: „LEX ORANDI, LEX CREDENDI” („KĀ LŪDZIES, TĀ TICI”) vai „Legem credendi lex statuat supplicandi” („Lūgšana nosaka ticību”), kā sacījis Akvitānijas Prospērs (5. gs.): „Lūgšanas likums ir ticības likums. Baznīca tic tā, kā lūdzas. Liturģija ir svētās un dzīvās Tradīcijas patiesa sastāvdaļa.”*

Tādējādi upurdāvanu laikā varam sev

atgādināt, ka Jēzus atnāca pie mums un kļuva līdzīgs mums. Euharistija palīdz atcerēties, ka šis svētais mielasts, šī maizes laušana pievieno mūs nevis vājam kaimiņam vai līdzīgi kā mēs visi – vājam savā cilvēciskumā priesterim, bet pašam

Dieva Dēlam, kurš ienāca cilvēces vēsturē. Baznīca māca, ka tieši tādēļ katram ticīgajam ir vajadzīgi sakramenti, jo tajos ar mums „strādā” Svētais Gars, kas mūs pārveido, padara līdzīgus Jēzum Kristum, veido Viņu mūsos (sal. Ga 4,19) un, kā visbeidzot saka katehisms, – **Vinš ticīgos**

DIEVIŠKO (sal. KBK 1129). To apzinoties, katrs no mums Euharistijas laikā šai ūdens pilienā var atrast sevi. Var meklēt iespēju, lai garīgajā dimensijā šai ūdens mazumiņā koncentrētu visas savas pateicības vai arī bēdas, ar kurām (kā Sv. Mises nodomiem) **bija atnācis uz baznīcu, lai lūgtos**. Caur šo liturģisko priesteru žestu ticīgie var lūgt, lai Dievs pievieno Jēzus nopelniem visu, kas Viņam ir nests, un cerēt, ka tas, kas ir pievienots dievišķajam, būs konkrēts.

Pārejot pie nākamā punkta, vajadzētu apstāties pie vārdiem, kas savā ziņā ir **Euharistijas iedibināšanas centrā un vienlaicīgi ir Jaunās Derības iedibināšanas centrā**: *“...Jēzus paņēma maizi un svētīja, un lauza, un deva to saviem mācekļiem, un sacīja: „Nemiet un ēdiet, šī ir mana Miesa!” Un Viņš, paņēmis biķeri, pateicās un deva viņiem, sacīdams: „Dzeriet visi no tā! Šis ir manas Jaunās derības Asinis, kuras par daudziem tiks izlietas grēku piedošanai.”* (Mt 26, 26-28; sal.: Mk 14, 22-24, Lk 22, 19-20, 1 Kor 11, 23)

To, cik šie vārdi ir nozīmīgi, var saprast tikai griežoties pie Svēto Rakstu stāstiem par Vecās Derības iedibināšanu. Par to lasām, piemēram, Izceļošanas grāmatā 24,8. Derības iedibināšanas rita būtisks

elements toreiz bija upurdzīvnieka nokaušana un gan altāra, gan tautas aplacināšana ar tā asinīm. Tādējādi **asinis bija kā derības zīmogs**. Protams, toreiz jūdi vēl nevarēja skaidri zināt, ko tas nozīmē, pie kā ved, jo vecā *“bausliba aptver tikai nākamo labumu ēnu, ne pašas īstenības tēlu”* (Ebr 10, 1). Jūdi sastapās nevis ar *“debeslietām”*, bet tikai ar *“debeslietu attēliem”* (sal. Ebr 9, 23). Viņi nevarēja skaidri *“ieraudzīt”*, ka **izlietās dzīvnieka asinis toreiz pravietiski norādīja uz Jēzus Kristus uz mūžiem pestījošajām asinīm**.

Šo patiesību (un paskaidrojumu) var papildināt labi zināmais teksts par Īzāka upuri (sal. Rad 22, 1-14). Kādā veidā? Vienīgi mēs, Jēzus Kristus laikmeta cilvēki, kristieši, lasot Bībeles tekstu: *“Ābrahāms pacēla savas acis un ieraudzīja aunu aiz sevis, kas ar saviem ragiem bija saķēries krūmājos, un Ābrahāms piegāja klāt, paņēma aunu un nolika to par dedzināmo upuri sava dēla vietā”* (Rad 22,13), uzreiz to vienojam ar apliecinājumu, ko izsacīja svētais Jānis Kristītājs: *“Lūk, Dieva Jērs, kas deldē pasaules grēkus.”* (J 1, 29; sal. J 1, 36) un saprotam, ka Īzāka gadījums gatavoja cilvēces saprašanu ticībai, ka **JĒZUS KRISTUS IR ĪSTAIS DIEVA JĒRS UN TIKAI VIŅA ASINIS PESTĪ MŪS UZ MŪŽIEM!**

Ja kādam vajadzētu šīs mācības padziļinājumu un nopietnāku komentāru, lai lasa un pārdomā Vēstuli ebrejiem, it sevišķi devīto un desmito nodaļu. Šie teksti palīdz nonākt pie konstatējuma, cik lielas

dāvanas mums ir dotas pašā Jēzū Kristū, Vīna upurī, bet arī cik daudz esam apdāvināti ar šiem noslēpumiem Euharistijas sakramentā, jo caur savu Upurī **“Jēzus iegāja ne rokām celtā svētnīcā, patiesā attēlā, bet pašās debesīs, lai tagad parādītos par mums Dieva vaiga priekšā...”** (Ebr 9, 24). *“Un ne ar āžu un tēlu, bet caur savām asinīm reiz iegāja vissvētākajā, panākdams mūžīgo pestīšanu.”* (Ebr 9, 12) Tādējādi tie, kuri cenšas istā ticībā pastāvēt caur piedalīšanos Jēzus Mīlestības Upurī – Euharistijā (nevis ir tikai kristīti un tic, ka Dievs „kaut kur ir”), izkopj ļoti spēcīgu cerību, kas bez bailēm pieved pie nāves robežas un ievēd mūžīgajā dzīvē. Par to lasām jau vairākas reizes pieminētajā vēstulē: **“Tāpat, brāļi, JĒZUS ASINS DĒL MUMS IR CERĪBA IEIET VISSVĒTĀKAJĀ.** Uz turieni Viņš mums sagatavojis jaunu un dzīvu ceļu caur priekškaru, tas ir, savu miesu” (Ebr 10, 19-20).

Lai Dievs Svētajā Garā mums palīdz vienmēr augsti novērtēt Euharistijas dāvanu un dedzīgi tajā piedalīties, it sevišķi svētdienās. Lai palīdz tajā būt nevis “sausā” trešā baušļa dēļ: *“Tev būs svēto dienu svētīt!”*, bet ar sirdi redzēt dārgumu, kas tika dots caur Jēzus iemiesošanu: *“Viņā mājaja miesā ietvertā Dievības pilnība”* (sal. Kol 2,9), un tādēļ milēt Euharistijas upurī, kas sevī ietver Dieva Dēla, tas ir, Dieva Jēra izlietās Asinis, kuras mūs pestī uz mūžiem!

Lai Dievs mūs svētī: +

Pāvils, priesteris

Dzejas pieskāriens

Pāvils Kamola

ŠĪPUĻKRĒSLS STARP DIVIEM GADALAIKIEM

*Manas dzīves galaktika
spītīgām bērnam
stāsta pasaku
par ziemas ieguvumu:*

*Tālāk no veiksmes Saules,
bet tuvāk ciņās Orionam
saprātīsi
siltuma žēlastību
un pazemināšanas dzeloni*.*

Ak, cik saldi garšo vasara!

* sal. 2 Kor 12, 7 - 10

BRĪNIŠĶĪGĀ „MIERAM TUVU” MĀKSLINIECE

Jau daudzus gadus gandrīz katrā katoļticīgo mājā ienāk garīgās dzīves kalendāra „Mieram tuvu” ikmēneša numurs. Šogad apriet apaļi divdesmit, kopš iznāk šī savdabīgā un skaistā lūgšanu grāmatīņa. Jau no izdevuma pirmsākumiem tā māksliniece ir **Laura Feldberga** (attēlā). Lauras krājumos ir neskaitāmi zīmējumi, grafikas lapas, kas divdesmit gadu garumā radītas „Mieram tuvu” vajadzībām. Kad mūsu draudzes gans – priesteris Pāvils – ievaicājās par tik ietilpīgo un simbolisko zīmējumu izstādi Madonā, māksliniece atsaucās un uzticēja viņam lielu kartona kastī ar vērtīgajiem zīmējumiem. Bija pārsteigta un atklāja, ka līdz šim neviens cits interesi par „Mieram tuvu” zīmējumiem izstādei nav izrādījis. Madonas katoļu baznīcā un draudzes mājā šobrīd izlikta daļa no Lauras Feldbergas radītajiem darbiem. Kāds ir mākslinieces profesionālā un arī ticības ceļa nospiedums, vaicāju viņai pašai.

Kad sākās interese par radošu pašizpaušmi mākslā?

Esmu dzimusi mākslinieku ģimenē. Mani vecāki ir tēlnieks Ojārs Feldbergs un gleznotāja Teiksmā Feldberga. Man nebija jāsāk interesēties par mākslu, tā bija mana ikdiena. Esmu zīmējusi vienmēr, kopš sevi atceros, un izpaust sevi zīmējumā man bija svarīgi un arī dabiski. Vēlāk šo pašizpaušmi turpināju, palēnām apgūstot mākslinieka profesiju.

Vai vecāki stiprināja šo radošās izvēles ceļu?

Vecāki atbalstīja un palīdzēja apgūt nepieciešamās iemaņas, lai vārētu iestāties mākslas skolā. Vispirms mācījos

J. Rozentāla mākslas vidusskolā, pēc tam Latvijas Mākslas akadēmijā. Abas skolas bija lieliskas, radošas un iedvesmojošas. Man bija iespēja pamatīgi apgūt klasiskas zīmēšanas, gleznošanas, kompozīcijas prasmes. Arī tagad, ja patrenējos, varu zīmēt un gleznot klasiskā stilā. Tikai ar laiku no klasiska, reālistiska stila gribas pāriet pie kaut kā, kas pieļauj vairāk individualitātes, eksperimentu, meklējumu.

Man bija labi pasniedzēji. Rozentālskolā mūsu klases audzinātāja bija gleznotāja Aija Jurjāne, viņa pasniedza arī kompozīciju. Mācīja ne tikai mākslinieka prasmes, bet saprašanu par dzīvi, to, cik svarīgi būt labam cilvēkam. Kā turēt augstu sev uzlikto latiņu un nenolaisties zemāk. Sava veida ideālists mums tika ieaudzināts caur viņu.

Kad nokļuvu Mākslas akadēmijā, tas bija kā iegūt milzīgu brīvību, elpu, plašumu. Izvēlējos mācīties grafikas nodaļā, jo mani interesēja daudzās un dažādās grafikas tehnikas. Gribēju apgūt ko vairāk, nekā tikai glezniecību. Un tā sešus gadus pavadīju pēc tipogrāfijas krāsām smaržojošajā grafika nodaļā. Izmēģināju visdažādākās tehnikas, apguvu arī grāmatu dizaina pamatus. Tā nu sanācis, ka grāmatu dizaina jomā turpinu strādāt, atbilstoši apgūtajai profesijai.

Kad nāca atklāsme par Dievu un ticību? Kas palīdzēja, vadīja, bija ceļabiedros?

Mani skolas gadi sakrita ar Atmosdas laiku, Latvijas neatkarības atgūšanu. Šajā lielā pacēluma un garīguma atgriešanās laikā ticība Dievam bija apliecinājums tam, ka atrīvojamiem no padomju ideoloģijas mantojuma. Ticībai bija brīvības garša, un tā apliecināja cilvēcību. Baznīcas pasaule man bija sveša, un tajā mani ieveda klasesbiedrene un tuva draudzene Gundega Zaķe-Cimža. Viņas ģimene bija katoļticīga, un Atmosdas gados pie viņas mājās bija tāds kā neformāls evaņģelizācijas centrs. Skatījāties filmu par Māti Terēzi, runājām par Dievu, ticību, dzīvi kristīgā griezumā. Un es aizrāvos un iemīlējos. Tā bija valdzinoša pasaule – milzīga, bezgalīga, un tā atbildēja kādām manām iekšējām ilgām, kaut kam, ko sevi biju nesusi vienmēr. Bet man bija jāiemācās viss, kas attiecas uz Baznīcas rituāliem un mācību, tas nebija kaut kas, ko būtu apguvusi kā bērns. Nokristijos sešpadsmit gadu vecumā Rīgā, Svētā Alberta baznīcā. Droši vien kristību brīdī nesapratu, ko daru. Bet mani vilka turp – tur, kur cilvēki ticēja Dievam.

logijas mantojuma. Ticībai bija brīvības garša, un tā apliecināja cilvēcību. Baznīcas pasaule man bija sveša, un tajā mani ieveda klasesbiedrene un tuva draudzene Gundega Zaķe-Cimža. Viņas ģimene bija katoļticīga, un Atmosdas gados pie viņas mājās bija tāds kā neformāls evaņģelizācijas centrs. Skatījāties filmu par Māti Terēzi, runājām par Dievu, ticību, dzīvi kristīgā griezumā. Un es aizrāvos un iemīlējos. Tā bija valdzinoša pasaule – milzīga, bezgalīga, un tā atbildēja kādām manām iekšējām ilgām, kaut kam, ko sevi biju nesusi vienmēr. Bet man bija jāiemācās viss, kas attiecas uz Baznīcas rituāliem un mācību, tas nebija kaut kas, ko būtu apguvusi kā bērns. Nokristijos sešpadsmit gadu vecumā Rīgā, Svētā Alberta baznīcā. Droši vien kristību brīdī nesapratu, ko daru. Bet mani vilka turp – tur, kur cilvēki ticēja Dievam.

Vai izdevuma „Mieram tuvu” komandā esat domubiedri?

Jā, noteikti. Man šķiet, citādi mums būtu grūti visus šos gadus kopā darbo-

ties. Patiesībā ar „Mieram tuvu” redaktori Aiju Balodi un viņas māsu Baibu, kura ilgus gadus strādāja mūsu komandā, bijām pazīstamas vēl pirms izdevuma sākumiem. Iepazināmies Grašu Bērnu ciematā, kur ar Aiju kādu laiku strādājām par audzinātājām. Tieši pateicoties Grašu ciemata vadītājam Kristofam Aleksandram, radās doma par lūgšanu grāmatīņas izdošanu. Bija nepieciešams izdevums, no kura varētu lūgties rītos un vakaros kopā ar bērniem Grašos. Un tad šī vajadzība pārtapa par istu grāmatu, kas nu jau iznāk 20 gadus.

Mēs, kas esam izdevuma veidotāji, mazliet smaidot, vienmēr sakām, ka mums ir menedžments no augšas, citādi nevar izskaidrot, kā izdevums spēj pastāvēt tik ilgi un veiksmīgi. Protams, ir jāiegulda liels darbs, bet skaidrs arī tas, ka šī grāmata ir vajadzīga cilvēkiem. Citādi tā noteikti nespētu pastāvēt.

Vai ticības ceļā stiprināt cits citu?

Kopā esam gājušas gan svēteļojumos, gan lūgušās, gan stiprinājušas

- ◆ 2002. gadā Laura Feldberga ieguva mākslas maģistra grādu Latvijas Mākslas akadēmijā.
- ◆ No 1995. gada piedalās grafikas, glezniecības, vides objektu izstādēs, radošajos simpozijos un darbnīcās Latvijā un ārzemēs.
- ◆ Darbojusies arī kā kuratore un projektu vadītāja Pedvāles Brīvdabas mākslas muzejā.
- ◆ Strādāj kā pasniedzēja performances mākslas kursos, piedalās Rīgas Performances festivāla veidošanā.
- ◆ Kopā ar domubiedriem izdevniecībā „KALA Raksti” veido ikmēneša izdevumu „Mieram tuvu”.

Laura kopā ar kolēģi Dači Biltauri grāmatu galdā, sagāidot Pāvestu Francīsku Doma baznīcā.

cita citu grūtos brīžos. Mums ir spēcīgs komandas gars. Skaidrs, ka mūsu ticība nemitīgi mainās, tā piedzīvo pacēlumus, kritumus, bet „Mieram tuvu” ir kā ģimenes mājas, kurās atgriezties pēc visām vētrām. Varu būt pilnībā iztukšota, zaudējusi spēkus ticēt un praktizēt, bet atnāku uz biroju, atveru maketēšanas programmu un taisu jaunu „Mieram tuvu”. Tā ir mana disciplīna. Ja nav ne vārdu, ne domu, es tik un tā daru visu, lai nākamā grāmatiņa tuvu būtu visskaistākā no visām, kas izdotas iepriekš.

Kā top zīmējums konkrētajam Dieva vārdam?

Iedvesma zīmējumam ir kāda frāze no attiecīgās dienas lasījumiem. Šo frāzi izvēlas mūsu redaktore, un tā ir kā virsraksts dienai. Kādu brīdi par šiem vārdiem domāju, mēģinu sajust, kas ir tēli, kas rodas manā iztēlē, un tad zīmēju.

Vai ir garīgas ciņas un uzbrukumi? Ko pašai nozīmē dzīvais Dievs?

Mana ticība ir gājusi cauri milzīgiem pārmaiņu procesiem. No naivas, aizrautīgas pusaugu meitenes iemilēšanās līdz tumšiem brīžiem, kad nejūtu sevi nekādu spēku ticēt. Tomēr ticība vienmēr ir ar mani. Pat tad, kad esmu garīgā tukšumā. Es tik un tā turpinu runāt ar Dievu un saku: „Piedod, man zūd spēki, vairs Tevi nejūtu, nesaprotu, neatpazīstu savā dzīvē.” Man jābūt godīgai pret sevi un ticību. Ja mani

ir šīs ticības grūtības, tad atzīstos tajās. Un tad atkal ir kāds pacēlums, iepriecinājums, kāds brīdis, kad ticības ceļš ir viegls un maigs. Priecājos, ka jūtu sevi to mikro daļiņu, kas turpina meklēt, iet uz priekšu, paļauties.

līdzdienas

Vai, divdesmit gadus darbojoties izdevniecības jomā, jūtam šī darba augļi? Vai cilvēki Latvijā kļuvuši tuvāki?

Pirmkārt, augļi ir draudzība ar lielskiem cilvēkiem, kuri iepazīti, ejot ticības ceļu un strādājot izdevniecībā „KALA Raksti”. Kopā ir tik daudz piedzīvots, un tā ir ģimeniska izjūta.

Otrkārt, liela daļa augļu ir neredzama. Tie ir cilvēki, kas lasa „Mieram tuvu” ikdienā. Mani vēl arvien aizkustina tas, ka, aizejot uz baznīcu, cilvēkiem rokās redzu „Mieram tuvu” izdevumu. Brīžiem tas liek justies ļoti pazemīgi. Nejūtos cienīga darīt šo darbu. Tas būtu jādara kādam garīgās kārtas pārstāvim, nevis vienai trakai, laicīgai māksliniecei. Bet, ja tas ir uzticēts man, tad jau Dievam labāk zināms.

Lūk, šo grāmatu rokās tur priesteris Svētajā Misē, un cilvēki lasa to baznīcā, slimnīcās, pansionātos, lasa savās mājās no rīta un vakarā. Un es esmu pārsteigta par to, ka varu būt daļiņa no šī cilvēku tīkla, kas lasa un lūdzas, un tic.

Jautāja Inese Elsiņa, zīmējums un foto no mākslinieces personīgā krājuma

KUNGA PASLUDINĀŠANAS SVĒTKI

25. martā Baznīca svin Kunga Pasludināšanas svētkus. Šī ir diena, kad eņģelis pasludināja Jēzus piedzimšanu un Marija ieņēma Pestītāju. Diena, kad Marija veica vienu no lielākajām izvēlēm savā dzīvē, tāpēc mēs pazīstam Dievu kā Tēvu un Mīlestību.

Šos svētkus draudzē svinējām ar Svēto Misi. Notika nedzimušā bērna garīgās adopcijas solījumu došana (attēlā). Tiem, kas salika šos solījumus, katru dienu jālūdzas Rožukroņa viena daļa par nedzimušo bērnu, lai viņa vecāki, kas nolēmuši veikt abortu, saprastu, cik šī

dzīvība ir svarīga un saudzējama. Lūgšanas par apdraudētībā esošu nedzimušu bērnu ir ļoti nozīmīgas, jo var izglābt visus, ko Dievs mīl, arī kādu, kas ir ļoti vērtīgs un īpašs, un savas dzīves laikā varbūt paveiks ko tādu, ko neviens cits nav spējis izdarīt. Pēc Mises bija skaista slavēšana ar ukulelēm un koklēm (kokles un draudzes koris piedalījās arī Misē). Reizēm ar mūziku savu mīlestību izteikt ir vieglāk nekā vārdos.

Tas bija ļoti jauks vakars, paldies visiem, kas piedalījās!

Rasa Zariņa

ATSUKSMES PAR SLAVĒŠANU CAUR MŪZIKU

Baiba: – Mūsu ģimene saņēma uzicinājumu mācīties spēlēt ukuleli, lai Kunga Pasludināšanas svētkos piedalītos slavēšanā Jēzum par godu. Lielā mēitā ar prieku piekrita apgūt šo jauno mūzikas instrumentu un ātri visām dziesmām jau no galvas zināja akordus.

Arī man tā bija iespēja mazliet ieskatīties mūzikas pasaulē. Jāsaka liels paldies skolotājiem par laiku un pacietību, kā arī atsevišķs paldies bērniem par kopā būšanu un radošo procesu! Mūsu ģimenē neviens agrāk nevienu mūzikas instrumentu nebija spēlējis, tāpēc jo lielāks prieks, ka atsaucāmies aicinājumam, kas ģimenē ienesis jaunas un pozitīvas emocijas.

Pēc Svētās Mises un slavēšanas baznīcā bērni kopā ar priesteri un pāris vecākiem sapulcējās svētceļnieku namiņā, lai

stiprinātos un turpinātu dziedāt un spēlēt dziesmas ar ukulelēm. Bērni to darīja tik brīvi un bija ļoti priecīgi. Manuprāt, kopīgi pavadītais slavēšanas vakars bija Dieva svētības pilns.

Sonora: – Man vēl ne visai padodas ukuleles spēlēšana, bet patīk sadraudzība un kopā būšana. Patīk, ka varu iesaistīties draudzes grupas kopīgajā muzicēšanā.

Izabella: – Mazajā slavēšanā ar ukulelēm man viss patika. Tiesām bija skaisti un jauki, tikai ļoti gribējās ēst un sāpēja ceļi. Bet tā jau viss bija tik ļoti forši.

Rebeka: – Man Kunga Pasludināšanas svētki bija pilni ar prieku. Svētki bija ļoti skaisti – ar dziesmām un Dieva Vārda lasījumiem, kuros iesaistījāties. Slavēšana bija bagātīga un ukuleles spēlējām ar prieku.

DRAUDZES GATAVOJAS BAZNĪCU NAKTIJ

Baznīcu nakts mūsdienu Eiropā ir viens no kristīgās misijas veidiem. Latvijā tā īstenojusies piecus gadus, mūsu draudzē skaisti piedzīvota divreiz.

Šogad Baznīcu nakts notiks 7. jūnijā, un tās vienojošā tēma būs „Draudzība”. Draudzība draudzē, draudzes draudzība ar apkārtni.

9. martā Madonā notika Baznīcu nakts pārstāvju tikšanās, ko organizēja Baznīcu Nakts misijas vadītājs Jurgis Klotiņš. Kopā tika pulcināti draudžu garīdznieki un koordinatori, lai pārrunātu aktivitātes saturisko piepildījumu.

Katrai misijai ir nepieciešama refleksija vai pārdomas par tās jēgu un uzdevumiem. Gadu no gada Baznīcu nakts komanda rūpējas, lai laikabiedri spētu saskatīt to vērtīgo, ko kristīgās draudzes var sabiedrībai dot.

Tikšanās laikā Jurgis Klotiņš vēstīja, ka ideja par Baznīcu nakti tika pasmelta Austrijā. Nosaukums kādam var šķīst provocējošs, bet šādā neparastā diennakts stundā un veidā ar cilvēkiem tiek runāts par garīgām vērtībām. Līdzīgi tas notiek muzejos, kad tika pamanīta ļaužu interese par popkultūru un izklaidi, bet mazāk par vēsturi un mākslu. Tapa formāts kā izaicinājums tam, ka daudzi piektdienu vakaros dodas izklaidēties uz bāriem vai klubiem. Reizi gadā arī muzeju durvis tiek atvērtas nakts stundās, un cilvēki plūst uz muzejiem. 2013. gadā vairākas Latvijas baznīcas

piedalījās šādā aktivitātē, un dzima pārliecība par Baznīcu nakts patstāvīgo misiju. 2014. gads bija Rīgas kā Eiropas kultūras galvaspilsētas laiks, un tas šķita piemērots piedāvājuma uzsākšanai.

Šobrīd Baznīcu nakts ir rīks, kā draudzes visā Latvijā papildus liturģijai, svētdienas skolai, Alfa kursiem, Bībeles stundām var darboties ar mūsdienu cilvēku. Nav ievērots, ka pēc Baznīcu nakts pēkšņi draudzes jūtami pieaugtu. Reālāk tas notiek caur citiem misijas veidiem, tomēr savu uzdevumu Baznīcu nakts pārliecinoši veic.

Jurgis Klotiņš neslēpa, ka organizējot aktivitāti Latvijas mērogā, ir nepieciešama arvien lielāka palāvība un ticība, jo stress bieži plūst pāri malām: – Regulāri sanākam uz lūgšanām. Lai padziļinātu aktivitātes saturu, esam mainījuši moto. Sākumā tas bija „Atklāj Baznīcu no jauna”, šobrīd – „Gaisma ir nākusi pasaulē”. Rosinām iet dziļākā garīgā pieredzē, ļaut cilvēkiem piedzīvot to, ka Baznīca ir ne no šīs pasaules. Ikdienā visapkārt ir laicīgas lietas, un daudzi garīgām vajadzībām meklē piepildījumu laicīgo lietu kārtībā, bet to, protams, tur nesaņem. Ar Baznīcu nakts notikumiem ļaujām ieraudzīt Dieva klātbūtni un atbildi uz to, pēc kā katrs dziļākajā būtībā ilgojas. Ikvienā baznīcā ir kopiena, kurā var apjaust, ka cilvēks tajā nejūtas vientuļš, nejūtas nepieņemts.

Inese Elsiņa

Tikšanās mirklis Madonā. Jurgis Klotiņš (no kreisās), garīdznieki Rolands Pētersons un Reinis Bikše.

CEĻŠ KOPĀ AR BOĻESLAVU SLOSKĀNU

Katru cilvēku Dievs aicina būt par Viņa liecinieku. Daži šim Kunga aicinājumam atsaucas, citi tā arī nodzīvo dzīvi, nezinot un neapjaušot, ko Dievs viņiem sagatavojis.

Latgales dēls, stirnēnietis Boļeslavs Sloškāns atsaucās Dieva paaicinājumam un 33 gadu vecumā kļuva par Baltkrievijas bīskapu. Sekojot aicinājumam, viņam nācās noiet ciešanām un pārbaudījumiem bruģētu ceļu. Un tas, kā godājama bīskaps to nodzīvoja, ir liecība mūsu paaudzei par dzīvā Dieva esamību.

Boļeslava Sloškāna laipnās acis mani uzrunāja jau pirms piecpadsmit gadiem, kad viņa attēlu ieraudzīju Jēkaba katedrālē. Tobrīd neko nezināju par šo personu, bet bija izjūta, ka tas ir īpašs cilvēks. Pēc kāda laika sastapos ar grāmatu par bīskapa Sloškāna dzīvi. To lasot, sapratu, cik patiesi liels un stiprs ir mūsu novadnieks. Liels un stiprs savā garā un ticībā: „Upurējiet Kungam visas savas grūtības...” viņš raksta. Likās neiespējami, kā cilvēks spēj izturēt tik šausmīgas spīdzināšanas un necilvēcīgus apstākļus. Lasīju, pārdzīvoju un domāju par to, ka „cietums ir vislielākais un visskaistākais manas iekšējās dzīves notikums” (no B. Sloškāna rakstītā). Prātam neaptveramas un kopā nesaliekamas lietas: cietums – visskaistākais iekšējās dzīves notikums. Fiziskās sāpes, spīdzināšana, bet pāri visam – Dievs, jo Viņš bija vienīgais, kas tobrīd bija kopā ar bīskapu. Lielā palāvība uz Jēzu un lūgšana uz Jaunavu Mariju palīdzēja izdzīvot smagos izsūtījuma gadus, atgriezties Dzimtenē un dzīvot trimdā Beļģijā. Uz to spējīgs tikai tāds cilvēks, kas „spējīgs mīlēt visus cilvēkus bez izņēmuma, arī tos, kas nav

nekādu milestību pelnījuši” (no Boļeslava Sloškāna vēstules).

Mīlestība uz Boļeslavu Sloškānu manā sirdī ir uzplaukusi kā trauks zieds, ko gribas lolot un sargāt, bet vienlaicīgi arī dalīties ar citiem. Tāpēc tad, kad draudzes pastorātam bija jāgataavo adorācija, likās pienācis īstais brīdis, lai godinātu mūsu tautas dēlu un par Boļeslavu Sloškānu vēstītu plašākam lokam. Reti ko dzīvē esmu darījuši ar tādu prieku un pārliecību, ka šī vēsts ir tik ļoti vajadzīga. Paladies priesterim Pāvīlam par padomu, levai Zepai, Albertam Mālniekam par bīskapa portreta nonākšanu mūsu baznīcā, Arturam Kloppem un draudzes korim par atbilstošu dziesmu izvēli un tik aizkustinošu to izpildīšanu. Adorācijai sekoja draudzes Krustaceļš, kurā atkal varējām nest krustu kopā ar bīskapu Sloškāna lielum un svētumu.

Vēl gribu liecināt, kā godināmais bīskaps ir palīdzējis manās sāpēs.

Ne tik sen, gatavojoties nopietnai grēksūdzei, mani pārņēma smagas galvassāpes (tās pēdējā laikā bija bieži). Sapratu, ka grēksūdzei nesagatavošos un uz baznīcu arī netikšu, tāpēc lūdzu caur bīskapu Sloškānu, lai Dievs palīdz. Pat nemanīju kā, bet pēkšņi galvassāpes bija atkāpušās!!! Grēksūdzei sagatavojos, un galvassāpes līdz šai dienai nav atjaunojušās!

Slava un pateicība Dievam, kas mūsu tautai ir devis tik uzticamu, padevīgu un milošu brāli, kurš istajā brīdī un laikā atsaucās Kunga paaicinājumam!

Lūgsimies, lai godināmais bīskaps Boļeslavs Sloškāns drīzumā tiek iecelts svēto kārtā!

Anita Cibule

VAI TAS MAN IR AKTUĀLI?

Pieļauju, ka daži šādu jautājumu pārdomāja 27. martā pirms došanās uz draudzes Senioru brokastīm. Tie, kas atnāca, guva stipru pārliecību, ka tēma par nedzimušajiem bērniem ir svarīga ikvienam un jebkurā vecumā.

Šoreiz informācijā ar senioriem dalījās Genovefa Šadre, jo jau 2003. gadā viņa apmeklēja kustības „Par dzīvību” rīkotos kursus ģimenes plānošanas jautājumos un minēja daudzus argumentus, kāpēc jādara viss iespējams, lai glābtu dzīvību.

Radišanas grāmatā lasām: „Dievs radīja cilvēku pēc Sava tēla, pēc Dieva tēla Viņš to radīja, vīrieti un sievieti Viņš radīja. Un Dievs tos svētīja un sacīja uz tiem: „Augļojieties un vairojieties! Piepildiet zemi un pakļaujiet sev to, un valdiet pār zivīm jūrā un putniem gaisā, un katru dzīvu radījumu, kas rāpo pa zemi.”” (Rad 1, 27-28) Lūk, tāds ir Dieva plāns cilvēka dzīvē. Viņš zināja, kāda ir katra cilvēka misija šajā pasaulē. Ja bērns ir ieņemts, to neviens nedrīkst iznīcināt.

Māte Terēze no Kalkutas ir teikusi, ka pasaulē nebūs miera, kamēr mātes klēpi neizbeigsies karš, tas ir, kamēr netiks izbeigta mazo bērniņu, kuri nevar sevi aizstāvēt, nonāvēšana. Šī grēka sekas bieži vien cilvēks neaptver, un tās nav prognozējamas, jo caur šo izvēli plašumā vērsas tā sauktā nāves kultūra. Līdz ar to tiek

pārkāpts Dieva 5. baušlis, arī 1. baušlis un arī Mīlestības baušlis.

Mums visiem, arī senioriem, ir atbildība nebūt vienaldzīgiem, bet būt klātesošiem un aizstāvēt dzīvību gan ar lūgšanām, gan atbalstu ģimenēm, krīzē cietušajiem, iesaistoties kustībā „Par dzīvību”. Ciņa pret abortiem ir garīga ciņa – par to mērķtiecīgi jālūdzas.

Kā to darīt? 2001. gadā Skaistkalnē un Aglonā aizsākās Garīgās adopcijas vēl nedzimušā bērna nodomā prakse. Lūgšanas par bērnu, kura dzīvība mātes klēpi ir apdraudēta. Šī apņemšanās solījuma veidā ir aizkustinājusi arī mūsu draudzes ticīgo sirdis. Jau vairākus gadus daudzi no mums 25. martā dod solījumu ik dienu deviņu mēnešu garumā lūgties par bērniņa, kura dzīvība ir nāves briesmās, dzīvības saglabāšanu. No 26. septembra līdz 4. novembrim tiek praktizētas arī starpkonfesionālas 40 dienu lūgšanas par dzīvību.

Draudzes Senioru brokastis dzima vēl kāds priekšlikums: 31. maijā – Vissvētākās Jaunavas Marijas apmeklēšanas dienā – mūsu baznīcā organizēt adorācijas stundu nedzimušo bērnu nodomā, bet 2. jūnijā svinēt Svēto Misi nodomā par dzīvības saglabāšanu. Aicinām visus būt atsaucīgiem un piedalīties!

Emilija Lietaviete

SVĒTDIENAS SKOLA SĀKSIES MAIJĀ

Atgādinām par iespēju pieteikt bērnus Svētdienas skolas nodarbībām. Tās sāksies maijā un notiks svētdienas stundu pirms vakara Svētās Mises.

Ar bērniem darbosies draudzes pārstaives Mārite Indriksone un Aija Mālniece. Pieteikšanās pie skolotājām!

Redakcija

MARIJAS SKOLA UZRUNĀ DAUDZUS

Aprīļa pirmās nedēļas nogalē Balvos notika Marijas skolas pavasara sesija. Uz to devās arī mūsu draudzes pārstāvji, gūstot garīgu stiprinājumu un jaunas atziņas. Piedāvājam dažas no draudzes cilvēku liecībām.

Mārite Indriksone: – Marijas skolā biju pirmo reizi. Paldies draudzes meitenēm, ka uzrunāja! Prātā palikušas atziņas, par kurām domāt, piemēram, priesteris Arnis: „Mēs esam kā miljonāri, kas rakājas pa miskastēm.” Agnese: „Dievs mil katru personīgi, tāda ir Viņa daba.” Konstance: „Pats savu sirdi bez Dieva mainīt nevari.” Jānis: „Mūsu Dievs ir piedošanas Dievs.”

No lekcijas par Svēto Garu sapratu, cik svarīgi ir lūgt Viņu, lai izjustu mieru un drošību. Patika slavēšana un stiprinājuma saņemšana no citiem. To izjutu kā novēlējumu – nepadoties. Vēlos mācības

Marijas skolā turpināt.

Ināra Caune: – Marijas skola manā dzīvē veikusi reālas izmaiņas gan izpratnē par sava grēka atpazīšanu un smagumu, gan konkrētā rīcībā, gan Svēto Rakstu sapratnē. Šī pieredze mudina uz kalpojumu draudzē. Mācības Marijas skolā manai dzīvei ir visnepieciešamākās! Uzskatu, ka šāda skola būtu vērtīga katram.

Dzīve ar dzīvo Jēzu! Jo mūsu debesu Tēvs ir ļoti, ļoti labs! Viņš mūs ļoti mil, un mēs saņemam milzīgas žēlastības dāvanas. Slava Dievam, ka pavērs ceļš uz Marijas skolu, kur gribu mācīties vēl un vēl!

Anita Samtabiuse: – Marijas skolā biju pirmo reizi. Patika atmosfēra, kurā guvu sirdsmieru un atbrīvošanos. Iedvesmoja lekcijas un slavēšana. Sapratu, ka Marijas skola ir vajadzīga, lai vairāk iepazītu un iemilētu Jēzu.

MŪSU ĪPAŠĀ VIEŠŅA

Pirms vairāk nekā diviem gadiem mūsu draudzē no Polijas atceļoja Cerību Dieva Mātes statuete. Klostermāsas Emanuēla un Gabriēla piedāvāja, lai tā viesotos draudzes ģimenēs. Arī es nolēmu paņemt Dieva Mātes statueti pie sevis. Mans vecākais mazdēls Artūrs, to ieraugot, izteica vēlēšanos Dieva Mātes figūru uzņemt savā dzīvoklī. Viņam tuvojās dzimšanas diena, un vakarā, kad visa ģimene bijām pie galda, tais skaitā viņa draugi, Artūrs teica: – Pie

mums šodien ir īpaša Viešņa! Mazdēls norādīja uz figūriņu, un man bija jāpastāsta par Dievmātes nozīmi mūsu dzīvē.

Dieva Mātes klātbūtni piedzīvojām 9. decembrī, bet 9. septembrī mazdēla Artūra ģimenē piedzima puisītis Artis. Lūk, kādu svētību ienes Cerību Dieva Māte!

Miļā Dieva Māte, apžēlojies par visām ģimenēm un pildīvišas mājas ar savu īpašo svētību!

Veneranda Peļņa

„JERUZALEME IR PIE MŪSU DURVJU SLIEKŠŅA”

Pirms apmēram 2000 gadiem cilvēkiem nemitīgi vajadzēja ceļot, lai satiktu Jēzu, bet mums veicies, jo varam Viņu satikt Euharistijā, gandrīz katrā pilsētā.

Šos vārdus teicis jaunietis Karlo Akutis, kurš savas zemes dzīves gaitas jau beidzis, tās izdzīvojot, neizlaižot iespēju ik dienu būt Svētajā Misē, lūgties Rožukroņa lūgšanu un pēc tam uzlūkot Jēzu euharistiskās adorācijas laikā. Tas bija Karlo dienas galvenais punkts, tomēr viņš spēja arī profesionāli darboties datorprogrammēšanas jomā. Izklusās pārsteidzoši, kā jauns cilvēks, dzīvojot mūsdienu steidzīgajā pasaulē, spēja nenovērst skatu no Dieva.

Domājot par Madonas adorācijas kapelu, kur dienu un nakti varam aiziet, lai uzlūkotu Jēzu, nākas secināt — ik pa laikam vajag atbraukt tādām kā priesteris Patriks vai dzirdēt uzrunu no atbildīgajiem par dežūrām, lai atstātos, lai ar jaunu spēku sāktu soļot uz kapelu. Kāpēc tā? Varbūt jautājums jāuzdot par adorācijā pavadītā laika kvalitāti? Vai ticību, ka konsekkrētajā hostijā Jēzus fiziski ir klātesošs? Vai cilvēka dabu, vai vēl ko citu?

Meklējot atbildi, kā ticēt vairāk, kā biežāk ieiet kapelā nevis paiet tai garām, atradu vairākas īpašības, kas raksturīgas ticībai. Piemēram, ticība ir dinamisks process, nepietiek, ka tā ir vienreiz dota. Tai jāaug visas dzīves garumā. Tāpēc ir vajadzīgi cilvēki, kas ik pa laikam mūs iedvesmo ar savām liecībām. Tā kā ticība nav statiska, tā var arī mazināties. Līdzīgi ir ar atmiņu par brīnišķīgi piedzīvotu adorāciju, kas ar laiku var izbalēt un nedot

stimulu. Tāpēc ir jāiet meklēt jauna tikšanās, kas vienlaicīgi dos jaunu stimulu un stiprinās ticību.

Ticība ir Dieva dāvāta un prasa at-

bildi. Dievs iepriekš pieminētajam puisim Karlo viennozīmīgi bija dāvājis lielu ticību, tomēr, vai tā būtu izaugusi tik liela, ja viņš nebūtu tai atbildējis? Dievs ticību bagāti dāvā tiem, kas to vēlas saņemt, un kā saka katehisms – Dievam atbildēt nozīmē ticēt Viņam. Tātad Dievs dāvā ticību, un cilvēkam tai jātic, lai ticība būtu pieņemta un atbildēta. Mums tiek dāvāts lietvārds, bet jāatbild ar darbības vārdu (iet, sa-

ņemt, lasīt, apercēt, utt.).

Ticībai ir daudz īpašību, bet kā pēdējo minēšu to, ka ticība ir racionāla. Lai gan ticība ir pārdabiska, jo Dieva dāvāta, ticībai ir nepieciešama sadarbība ar prātu. Ticība nenostājas pret prātu, jo abiem ir viens mērķis – patiesība. Pat vairāk – ticība apskaidro prātu un paplašina tā spējas. Vēlos jums, lasītāji, iedot gabaliņu prieka, kas mani pārņem, iedomājoties par brīnišķīgajām pāvestu enciklikām, apustuliskajiem pamudinājumiem un citiem dokumentiem, kas pieejami latviešu valodā! Šķiet, tie aptver visas dzīves jomas un sniedz atbildes uz tik daudziem jautājumiem. Un, protams, katehisms, kas sniedz pamatziņāšanas par Dievu, cilvēku, ticību un Baznīcu.

Tātad, kā ticēt vairāk? Izejot no aplūkotā, – vajag vairāk darīt!

**Aija Mālniece,
Lauras Feldbergas zīmējums**

SADRAUDZĪBAS PĀRGĀJIENS AR RĪGAS ĢIMENĒM

16. marts tika izvēlēts kalendārā jau decembrī, „Jāzepa vīru” viesošanās laikā, kad kopīgi dalījāmies par aktivitātēm draudzēs. Rīgas ģimenes izteica vēlēšanos piedalīties mūsu draudzes vīru organizētajā pārgājienā.

16. marta rīts iesākās ar lietu, vietām – sniegu. Ciemiņus – trīs ģimenes no Rīgas – sagaidījām Madonas muzejā, kur risinājās mūzikas sestdiena. Viesiem kopā ar mazajām atvasēm bija iespēja iepazīties ar krājumā esošajiem mūzikas instrumentiem, piedalīties mūzikas instrumentu gatavošanas meistardarbnīcās.

Sekoja Svētā Mise, kuras Evaņģēlija lasījumā pārdomājām Jēzus vārdus: „Mīliet savus ienaidniekus un lūdzieties par tiem, kas jūs vajā.” Pēc Mises devāmies uz draudzes namu, kur iestiprinājāmies pirms ceļa.

Pārgājiens sākās no Smeceres sila. Rīgas ģimenes lepnī rādījām vienu no Madonas „pērlēm”, un šajā vietā ziemas galvaspilsēta patiešām apliecināja savu nosaukumu. Sniegs bija saglabājis atlikušām, un mūsu pārgājiens izvērtās

par ziemīgu un jautru pastaigu ar ekstrēmiem nobraucieniem no kalniņiem un rāpšanos tajos.

Cauri sila kalniem un pakalniem nokļuvām līdz Vādzola ezeram. Tur visus gaidīja ugunskurs un silta zupa. Pie galda zem lapenes, vērojot aizsalušo un miglā ietīto ezeru, dali-

jāmies par Svētajā Misē dzirdēto. Dalīšanās un kopīga lūgšana, brīnišķīgā daba un kilogramiem svaiga gaisa mūsu sadraudzību vēl vairāk stiprināja un sniedza lielu prieku par kopā būšanu. Iespējams, kaut kad no Rīgas Kristus Karaļa draudzes ģimenes sekos atbildes uzaicinājums.

Agnese Liepiņa

DRAUDZES KORA TIKŠANĀS

Marta pēdējā svētdienā svētceļnieku mājā noritēja draudzes kora agape. Klusinātās gavēņa noskaņās būdijām līdzatnes-to cienastu un mūsu priestera Pāvila pārdomas par kora nozīmi baznīcā. Ieklausījāmies viņa pieredzē saistībā ar dalību kori semināra studiju laikā. Reiz telpā, kurā atradusies Mazās Terēzes statuļa, divi no koristiem svētās Terēzītes statujas tuvumā pēkšņi izdzir-

dēja skanam dziesmu. Kā noslēpumainu papildinājumu koristu balsīm.

Priesteris Pāvils pateicās mūsu korim par kalpojumu liturģijā. Draudzes gans novēlēja turpināt sadraudzību un stiprināt savstarpējās saites arī kādā kopīgā izbraucienā. Vairums no dalībnie-

kiem jau piekrita braucienam pie dabas uz Teirumnieku taku maijā.

Vita Bartuševiča

EJAM UN ATRODAM DABĀ!

Gribu piekrist, ka avots – tā ir pavasara esence! Mazā tērcīte no pašām zemes dziļēm mēro garu un neatlaidīgu ceļu, kurā pagūst dot dzīvību, zaļumu, prieku un cerību visam ceļā sastaptajam. Parasti tērcīte pāraug kādā lielākā ūdenskrātuvē – diķī, ezerā, upē vai, visbeidzot, jūrā. Avoti paši par sevi nav varenī tūrisma objekti un bieži slēpjas no civilizācijas acīm, tāpēc to meklēšana var izaugt par īstu piedzīvojumu. Katram avotam ir savs raksturs, sava garša un pat leģenda. Latvija ir īsta avotu lielvalsts – mums mazo dzīvības tērcīšu ir vairāk nekā tūkstotis, savukārt lielākajā Eiropas daļā tie pamazām izzūd.

Bolēnu avots, Krāku avoti, Biksēres avots – tie ģeogrāfiski ir tuvākie mums. Nesen dāvanā saņēmu vēl kāda avota atklājumu.

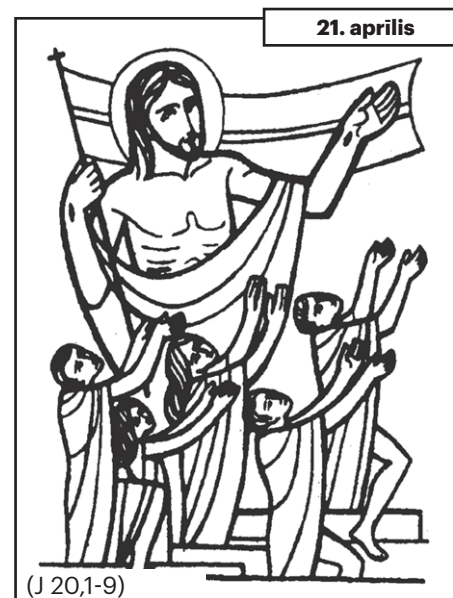
Vecsautiņu avotu ūdens Smiltenes pievārtē ir spirdzinošs un veselīgs! Avots slēpjas mežā, bet uz to ved citīgi iemīta ta-

ciņa, un avotam visapkārt saliktas laipas, atvieglojot piekļuvi dzīvīgajiem ūdeņiem. Vecsautiņu avots ir pastāvīgs kāpjotais avots, kas atgādina daudzus mazus, nemitīgi mutuļojošus krāterīšus. Avota ūdens, ceļoties no pazemes dziļēm, virpina baltas smiltis, kas spilgti izceļas uz apkārtējās tumšās grunts fona. Ūdens ir dzidrs jo dzidrs. Avota ūdeņi izplūst ļoti intensīvi, un ir izveidojies baseins, kurā ērti pasmelt ūdeni, stāvot uz izveidotās laipas. Burbuļojošajiem krāterīšiem ir teju hipnotiska iedarbība – tos gribas vērot vēl un vēl! Lieliska vieta, ko apmeklēt gan apskates ziņā, gan, lai iesmeltu spirdzinošo avota ūdeni līdzņemšanai. Avots ir aizsargājams dabas objekts, tādēļ pret to jāizturas saudzīgi.

Inese Elsiņa

Braucot pa Smiltenes–Gulbenes šoseju jeb P27 labajā ceļa pusē būs norāde uz Vecsautiņu avotu.

Svētdienas Evaņģēlijs

Draudzes vizītkarte

Madonas Romas katoļu draudze

Reģ. Nr. 90000463704
Adrese: Liepājas iela 13,
Madona, LV 4801
Konts: LV19UNLA0095132107450,
SEB BANKA
E-pasts: draudze@madona.lv
www.madonasdraudze.lv
www.draugiem.lv/madonasdraudze
www.facebook.com/madonasdraudze
Twitter: @Madonasdraudze

Prāvests Pāvils Kamola

Mob. tālr. 27464820,
e-pasts: pskcamolla@gmail.com

Lūgšanu kapela

Raiņa iela 5.
Atvērta visu diennakti
Kontakti: Aivars Zariņš (t. 29429518),
e-pasts: aivarszar@gmail.com

Dievkalpojumu kārtība

Sv. Mīse Madonas katoļu baznīcā
Pirmdien – plkst. 8
Otrdien, trešdien, ceturtdien, piektdien,
sestdien – plkst. 18.
Svētdien – plkst. 11 un 18

Lai saņemtu draudzes jaunumus
un iknedēļas pasākumu grafiku savā
e-pastā, ir jāpiesakās, rakstot uz e-pastu:
mdravize@gmail.com

Draudzes aktivitātes

Pastorāts

Laiks: katru ceturtdienu plkst. 19
Vieta: Valdemāra bulvāris 18
Kontakti: Anita Cibule (t. 26464574)

Ģimeņu tikšanās

Laiks: katra mēneša otrajā
svētdienā plkst. 13
Vieta: Valdemāra bulvāris 18
Kontakti: Agnese Liepiņa (t. 26388710)

Vīru vakari

Laiks: katra mēneša otrā otrdienā
Vieta: pie draudzes vīriem
Kontakti: Aivars Zariņš (t. 29429518)

Kalpošana slimnīcā

Vieta: Madonas slimnīcas kapela
Kontakti: Emīlija Lietaviete (t. 27827873)

Kalpošana pansionātā

Vieta: Mārcienas pansionāts
Kontakti: Antoņina Žurovska (t. 24200033)

Draudzes koris

Aicina dalībniekus visās balsu grupās
Kontakti: Kristaps Šķēls (t. 26610129)

Senioru brokastis

Laiks: katra mēneša trešā trešdienā
pēc rīta Mises
Vieta: Svētceļnieku mājiņa
Kontakti: Veneranda Peļņa (t. 26592737)

Bībeles stunda

Laiks: otrdien plkst. 19.15
Vieta: Valdemāra bulvāris 18
Kontakti: Aija Mālniece (t. 26253927)

Izdevumu „KALNĀ” veidoja:

Priesteris Pāvils Kamola (t. 27464820),
Aija Mālniece (t. 26253927), Agnese Liepiņa
(t. 26388710), Inese Elsiņa (t. 29207585).
E-pasts: mdravize@gmail.com

Uz vāka – Lauras Feldbergas zīmējums.
Lappušu nosaukumos – citāti no Psalmiem.
Makets: Aina Pidika.
Iespiests: SIA „Latgales druka”.
Viena eksemplāra cena ir 0,30 EUR.